

Sevdiğini
öldürmek
Bizde

Aile Geleceği

—
Roman
—

Ece

Gamze

Atıcı

DK

Ece Gamze Atıcı, 1978'de İstanbul'da dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı okudu. Öğrenciliğinde itibaren çeşitli roman ve makale çevirileri yaptı. Dergilere sinema ve müzik yazıları yazdı. Galatasaray Üniversitesi'nde İletişim Stratejileri ve Halkla İlişkiler bölümünde yüksek lisansını tamamladı. Salamanca Üniversitesi'nde Çağdaş İspanyol Edebiyatı dersleri aldı. Medyada çalıştı. En sevdiği öğün kahvaltı. Yazarın diğer kitapları: *Nar* (2011), *Adem Aynası* (2013) ve *Edepsizin El Kitabı* (2016).

Aile Geleneği

AİLE GELENEĞİ

Yazan: Ece Gamze Atıcı

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-5129-5

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

İllüstrasyon: Zeynep Yağız

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Aile Geleneği

Ece Gamze Atıcı

“Kadınlar sonunda annelerine benzer. Bu, onların trajedisidir. Erkekler annelerine benzemez. Bu da onların trajedisidir.”

Oscar Wilde

“Evren bizim zindanımızdır. Ona hükmettiğimizi zannederiz. Oysa onun kayıtsızlığından faydalanarak var oluruz.”

Muhyiddin İbnü'l-Arabi

I. Kısım

Hikmet Ailesi

İK HİKMETLER

HİKMET AİLESİ

Anne

Baba

M.

Nazan

Ethem

Paří

Laki

Cipsi

Tanık

Yücel

Yasemin

SÜMERLER

Leyla

Dayı

Gönül

Ferhan

Haydot

Eda

Aslı

Pelin

Hikmet Ailesi ve mutfaklarındaki cesedin evrendeki dengesi

İyi ailelerde sırlar sonsuza dek taşınır. Daha iyi ailelerde ise sırrınızı en yakınınızdakinden saklamanız gerektiğini bilirsiniz. Bu, soyadınızdaki önce öğrendiğiniz ilk şeydir.

Hikmet Ailesi kurulduğu günden bugüne, tam 34 yıl 6 ay 23 gün boyunca her akşam saat sekizi çeyrek geçe, şehir merkezine sadece on dakika mesafede bulunan evlerinin sıcak mutfağında çorbalarını içip, onları bir arada tuttuğu için İrlanda orman cinine şükrettiler. Dünyanın tıpış tıpış kendi yörüngesinde döndüğü bu fevkalade mutfakta peş peşe gelen iki felaket, Hikmetlerin sarsılmaz talihini altüst edecekti. İlki, büyükanne Hikmet'in armağan ettiği pembe çiçekli porselelen tuzluğun elim bir kaza sonucu un ufak olmasıydı. İkinci ise mutfak halısı civarında bulunan cesetten akan kanın, kedinin süt kabına kadar ilerlemesi. Aynı mutfakta, bir gün arayla... Ne demeliydik buna? Takdir-i ilahi? Ya da Tanrı'nın tuhaf espri anlayışı? Müsaadenizle, bu iki felaketi sırayla anlatacağım size. Önce ilk hadise...

Tuzluğun sapaşlağı olduğı son günün akşamı Yasemin işten eve erken dönerek annesine sürpriz yapacaktı. Evet. Sürprizin kendisi, eve erken gelmesiydi. Yol boyunca onu nasıl şaşırtacağını düşünerek eğlendi. Eve vardığında minik adımlarla, parmak uçlarında eşiğe doğru ilerledi. Zile basmadı tabii. Yavaşça çantasından anahtarını çıkarıp ufak bir iki hamleyle kapıyı açtı. Ne anahtar sesi duyuldu ne de kilit. Zi-

ra, siz de takdir edersiniz ki eşyanın gürültüsü daha düşük sınıflar içindi.

Hiç âdeti olmadığı halde ayakkabılarını eşikte çıkarıp eline aldı. Neyse ki geçmişinde bale vardı. Yani bence. Parmak uçlarında girdi eve. Çünkü Yasemin bir sürpriz yapacaksa eğer, herkes çok ama çok şaşırmalıydı.

İçerisi bembeyazdı. Sanki güneş hiç batmayacak, gün yavaşça çekilmeye başlamayacaktı. Çünkü Hikmetler Evi'nin sonsuz bereketi, uzaydan dünyaya baktığımızda Çin Seddi'nden sonra görünen yegâne şeydi. Hem gökyüzü hem duvarlar hem de içinden taze nane ve biberiye kokuları yükselen mutfak hâlâ sıcaktı. Bağına basmak için sizi bekleyen şefkat dolu bir büyükanne gibi. Yine de ben ne dersem diyeyim, o evi görmeden, bir evin insanı böyle kucaklayabileceğine inanmanızı beklemem.

Yasemin ayakkabılarını yavaşça yere bıraktı. Evde kim var kim yok anlamak için, yine varlığını gizleyerek kısaca etrafa bakındı. Annesi tam karşıda, mutfağın ortasında, dışarıdaki bütün ışığı eve davet eden kocaman pencerenin önünde arkası Yasemin'e dönük biçimde salata hazırlıyordu. Annesi, Yasemin ve diğerleri için dünyanın en güzel salatalarını hazırlardı. Çoğu zaman.

Demin bahsi geçti. Burası dünyanın kesin olarak ikiye ayrıldığı yerdi: Yasemin ve diğerleri. Yasemin'in teni pürüzsüz, dişleri beyazdı. İşinde herkesten daha başarılı ve değer gören bir çalışan olarak gününü tamamlamış, sağanak yağmura rağmen tek damla yağmura yakalanmadan sıcacık evinin duvarlarından geçerek içeri girmeyi başarmıştı. Hayır. Duvardan geçmek gibi süper kahramanlara has özelliklerle donatılmamıştı. Orası lafın gelişi. Zira duvarlar sadece yabancıları dışarıda bırakmak için vardı.

Kendini gizleyerek mutfağın eşiğinden geçmeyi becerdi. Çantasını mutfak masasının üzerine bırakmaya hazırlanır-

ken, önündeki pencerenin camından Yasemin'in aksini gören annenin sesi yükseldi: "Erken mi çıktın bugün sen?"

Yasemin küskün bir kız çocuğu edasıyla dudaklarını bükererek çantasını masaya bıraktı. Peşinden de söylendi: "Ama sürpriz yapacaktım! Olmaz ki!"

Annesi elindeki salata bıçağını havaya kaldırıp salladı. O sırada etrafa biraz taze nane ve bence biberiye saçıldı. San-ki megafondan sesleniyormuş gibi sesini kalınlaştırmaya çalışarak, "Yakalandın!" diye bağır-dı. "Etrafın sarıldı."

Birlikte kahkaha attılar. Yasemin ellerini kaldırıp, "Tamam. Teslim oluyorum. Lütfen beni yemeklerinizden mahrum etmeyin. Ne isterseniz yaparım" dedi. Anne istifini bozmadan gülmeye devam etti. Yasemin annesine yaklaş-ıp arkadan sıkıca sarıldı. Kim bilir kadının nasıl bir yüzü vardı? Yasemin yaşanan o sevgi dolu karşılaşmanın ardından üzerini değiştirip hevesle sofrayı hazırlamaya başladı.

Önce kaşıklar, çatal- lar ve su bardakları yerlerini aldı. Sonra çorba kâseleri ve kenarları dantelli peçeteler tabii. Her birinin dantelli kısmı aynı yöne bakacak şekilde müthiş bir özenle dizilmişti. Ve simetri. Yasemin'in eseri... Sizce de Tanrı, dünyayı yaratırken daha baştan savma davranmamış mı?

Her şey sona erdiğinde tuzluk masadaki yerini aldı. Tüm ailenin sofraya toplanması da tuzluğun yerine konmasından hemen sonraydı. Cümle- nin sonundaki nokta gibi. Harikula- de. Gün yavaşça sona erebilirdi. Normal şartlar altında tabii. Bekleyin...

Çorbalar evin babası tarafından servis edildi. Peçeteler, sofraya düzeni ve çorbanın tadı övgüyü ilk hak edenlerdi. Herkesin geçirdiği gün, sağanak yağmur yağışı ve çim kokusu hakkında biraz konuşuldu. Masadakilerden hiçbiri, o akşam yemeğinin birlikte son akşam yemekleri olduğunu bilmiyordu. Yalnızca biz... Siz ve ben.

Yasemin yemeğin başında bir yerde, sanıyorum çorba-

ya başlamadan hemen önce, “İnanmayacaksınız ama yolda Pafi’yi gördüm, Cami Sokak’ta. Çok da uzaklaşmamış yani. Nasıl unuttum söylemeyi!” diyerek girdi söze.

Masadaki herkes Yasemin’e dikkat kesildi. Mevzu mühimdi.

“Resmen çete kurmuş kendine. İnanılır gibi değil. Sen evden kaç git, aşağı mahallenin kedilerine lider ol bir de!” diye devam etti.

İki ebeveynden biri, “İlahi Yasemin... Çok âlemsin. Bu kız çok âlem” diyerek pası diğerine verdi.

“Demek çok uzaklaşmamış ha... Tabii başı sıkışınca dönüp dolaşacağı yer burası, biliyor hınzır” diye pası karşıladı öteki. “Kızım sen de akşam akşam güldürdün yine bizi. Alacağın olsun!”

Tüm aile kocaman bir gülümsemede birleşti. Ve sohbet sona erdi.

Yasemin bu basit manevra ile evin âlemi seçilmişti. Neresinden baksanız başarı hikâyesi. Benim kurduğum ailede böyle bir sıfatı hak etmek için ya bir cinayeti layıkıyla örtbas etmeniz gerekir ya da size verilen Nobel’i tüm dünyanın önünde reddetmeniz. Bu ikisinden birini yapmadığınız sürece kimsenin dikkatini çekemezsiniz. Oysa iyi ailelerde...

Yasemin’in işyerinde kalemını kaybedip bulması, yan masadaki çalışma arkadaşının nişanlısından yirmi yedinci kez ayrılışına şahit olması ya da arabasının lastiğini patlatmaktan son anda kurtulması da başlı başına olağanüstüydü. Yasemin’in çocuksu, bu yüzden bayağı duran bu özelliği Hikmet Ailesi’nde pek hoş karşılanırdı. O çatının altında Hikmet Ailesi olarak toplanan herkes onunla birlikte şaşırır, onunla birlikte gülerdi. Kınadığı biri ya da bir durum varsa, hiç tereddüt etmeden hepsi kınardı. Kocaman bir insanın uyumlu bir araya gelmiş çeşitli uzuvları gibi.

İyi aileler böyledir. Son derece sıradan özelliklerinizi sanki dünyanın en nadide insanının en ayırt edici özelliğiymiş

gibi taşır ve sunarlar. Sizinle gururlanırlar, övünürler. Onların arasında olduğunuz için duydukları memnuniyeti, övünçleriyle belli ederler. Bu sessiz anlaşma, elbette siz o kan bağı içindeki birliğin gereklerini yerine getirdiğiniz sürece devam eder. Babanıza rutin doktor kontrolünde eşlik etmediniz mi ya da hafta sonu katılmanız gereken aşırı sıkıcı aile toplantısında boy göstermediniz mi? Kardeşinizin matematik sınavı, boşanma davası ya da size sormadan ödünç aldığı ayakkabı?

Çetele, iyi bir ailenin sene sonu karnesi gibidir. Düşük notunuz mutlaka yeniden değerlendirilir. Özenle taşınıp sunulan o nadide özellikleriniz her an birer günah oku gibi göğsünüze saplanabilir. Hem de aynı yerden. Çünkü böylesi daha etkili olacaktır. Sizi yüceltmelerinin bütün sebebinin o anı kollamak olduğunu düşünürsünüz; o itibarsızlaştırmayı hakıyla gerçekleştirebilmek. “Bizim evin en küçüğü Yasemin otuzuna geldi, hâlâ kuşların uçmasına seviniyor.” Ve peşinden toplu kahkahalar... Peki ya, büyük halanın Yasemin’i küçükken “aklı evvel” diye sevdiğini hatırlatmak için köşede zevkle bekleyen fuzuli bir kuzen? Onun da kendini göstermek için başka bir sahnesinin olmaması haliyle içler acısı.

Evet. İyi aileler böyledir. O olağanüstü bağa itaat ettiğiniz sürece sizi topluma gururla sunarlar. Bu anlattıklarım iyi aileler için geçerli. Ama daha iyi aileler vardır. Daha iyi aileler merhametli görünmezler. Size dürüst davranmak için kendi çıkarlarını kollamazlar. Sıradan, hiçbir ayırt edici özelliği olmayan sıkıcı benliğinizi size hatırlatmak için var oldukları bile söylenebilir. Öyle ki onlardan kurtulduğunuzda daha eğlenceli bir insana dönüşeceğinizi düşünürsünüz. Aslında düşünmezsiniz. Bunu sezersiniz. Hatta bundan eminsinizdir. Hepsi yok olduğunda gerçek hayatınıza başlayacağınızı hayal eder, peşi sıra bu gizli arzunun suçluluğuyla onların ölümlerinden kendi canınız pahasına korkmaya başlarsınız. Hayatın acımasızlığına kanıt muazzam bir döngü.

Şükürler olsun ki ben iyi bir ailede büyümedim.

Fotoğraf: Kerem Altaylı

Evet. Biz iyi bir aile değiliz. Annemin tabiriyle daha iyi bir aileyiz... İyi ailelerde çocukların ebeveynlerine benzemeleri başarıdan sayılır. Çocukların anne babaya yetişmeleri, sonra da onları geçmeleri beklenir. Evrimin gerçekleşmesi yani. Daha iyi ailelerde ise çocuklar anne babalarına ne kadar benzemezlerse o kadar iyidir. Onlara benzemedikçe yırtmış, kendilerini kurtarmış, o aileden çıkmış sayılırlar. Bir çukurdan çıkar gibi. Kelimenin tam anlamıyla "çıkılmak".

Mesela "bizim oğlan mühendis çıktı"daki "çıkılmak" o aileden kendini kurtarmış olmayı anlatır öncelikle. Diğerleri arasından sıyrılmayı. Sonra o ailedeki anne babaya benzememeyi. Son olarak da mühendis olmayı.

Ece Gamze Atıcı'dan aklınızı başınızdan alacak bir aile, aşk ve cinayet hikâyesi.

tebliye edilen
KDV'li satış fiyatı

₺ 30

ISBN 978-605-09-5129-5

ISBN 978-605-09-5129-5

9 786050 951295

Doğan
Kitap